

TES + VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXVIII. évfolyam 12. szám

2018. december

Karácsonyi kérdések és válaszok

Mindenkinek megvan a saját élete. A maga öröme, a maga baja. Lefoglal bennünket, kitölti a nappaljainkat, az éjszakáinkat. Kitölti a naptárunkat, a gondolatainkat, a szívünket – még a vágyakozásainkat, az imáinkat is. Nagyon komolyan vesszük magunkat, és ezt várjuk el az Úrtól is.

De ő Úr – és megvan neki is az ő "élete" – az ő országa, annak a témái, kérdései, eseményei. Ez foglalkoztatja őt, a mindenható Istent. S miközben mi elkeseredetten próbáljuk behúzni-bevonni őt a mi küzdelmeinkbe, mindennapi harcainkba, aközben ő is szeretne bevonni bennünket az ő tervébe országába? Melyik fog sikerülni? Az egyik biztos nem. És a másik?

Ez történt az első karácsonykor. Isten megkereste az övéit, mindazokat, akiknek volt helye az ő tervében, és akik készek is voltak bevonódni az Isten országába. Eljött a kegyelmi idő, s kit hogyan talált meg. Kit a maga időskorában (Zakariás, Erzsébet, Simeon, Anna), kit életkezében (József, Mária), kit a munkájában (pásztorok, Heródes), kit az útkeresésében (bölcsek).

Azokkal foglalkozott, ami ezeket az embereket foglalkoztatta? Arra válaszolt, amilyen kérdések gyötörték az embereket? Vagy olyat tervezett, amit embernek szíve meg sem gondolt? Nem várta meg, amíg minden-

ki ráhangolódik, hanem azt mondta, itt az idő teljessége, és belekezdett. Szólt, sokféleképpen: álomban, angyal által, testvér és idegen által, törvény által, lélek által. Azt mondta, gyertek! Be lehet kapcsolódni az én terveimbe! Vár az én országom – ezt keressétek, és minden szükséges ráadásul megadatik nektek!

Ma is így van: Isten készen áll, és szólít – akárhol és akárhogyan vagyunk? El tudjuk engedni kérdéseink, gondjaink hálóját, és nyomban követni őt az ő tervébe? Érdemes!

Boros Dávid

TALÁLKOZTAM A GYERMEKKEL

Amikor hozzád elindultam,
Még én is szinte gyermek voltam.
Nem is tudom, hogy miért féltém,
De reszkettem az égi fényben.

Olyant ezelőtt sose láttam,
Toporogtam a kis csizmámban.
Apám, az nagy, erős pásztor
Kiszólt hozzám a rozzant házból.

Gyere közelebb! Itt a Gyermek.
Lehozta nekünk a kegyelmet.
Simogasd meg bársonyos arcát,
Ha érinted, földerül orcád.

Oda is mentem, de a lábam
Megbotlott az alom – szalmában.
Én esetlenül térdre hulltam,
S a Gyermek lábát megcsókoltam.

Kérlek, szegénységem nézd el,
De én így jöttem, üres kézzel...
Vajon mit is vihettem volna!
S még sírtam is nagy bánatomba.

Apám így szólt: Add át a szíved!
Ha semmid sincs, adj oda mindent.
Az Örök Ige azt tanítja,
Ő a szegényt meggazdagítja.

Az Írás betelt. Gazdag lettem...
Azóta szolgáltam s szerettem.
Tovább adtam, mit tőle kaptam,
És soha nem voltam magamban.

Szórtam a kincsem, - nem fogyott el
S csak néztem Őt bámuló szemmel.
Utat mutattam Betlehembe,
Hogy még sok ember boldog lenne.

– Gyermekek voltál, te kis Királyfi,
De megtapasztalhatja bárki,
Hogy Király vagy, a legnagyobb Úr,
S az én Királyom még azon túl.

Előtted meghajolnak térdek,
Királyságok, fejedelemségek...
– Köszönök mindent, mit adtál,
Hogy testvéredül elfogadtál!

Gerzsenyi Sándor

„Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.” (Zsid 13, 14)

Ebbe a földi világba teremtett Isten bennünket, és nemegyszer mégsem érezzük jól magunkat annak ellenére, hogy élünk, dolgozunk, szeretünk, családjaink van, közösségekkel van kapcsolatunk. A levél írója is ilyen életérzéssel küzdött, miután végignézte azok listáját, akiket „hit-hősöknek” nevezünk. (ld. 11. fejezet) „vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön. Mert

akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek... jobb után vágyakoztak, mégpedig menyeyei után. Ezért nem szégyelli az Isten, hogy Őt Istenüknek nevezzék, mert számukra várost készített.” (13-16 vk.)

Lehetséges, hogy a mi otthontalanság érzésünk forrása nem az, ami az Isten iránt engedelmes hősöké volt, hanem környezetünk, nehézségeink, néha teljesíthetetlennek tartott feladataink miatti borúlátó gondolataink. No, hívő emberekként sem vonhatjuk ki magunkat a korszellem hatásai alól. Éppen az a nehézség az idegenség átélésében, hogy azonosulni nem vagyunk képesek és nem is akarunk a világgal, viszont emigrálni sem tudunk belőle. Sőt, hogy még küldetésünk is van valamiképpen a saját helyünkön. Ez a tudat nemegyszer ránk nehezedik és tanácstalanok vagyunk: „idegenek és jövevények... Krisztus is a kapun kívül... Menjünk ki őhozzá a táboron kívülre” (13, 12-14) Milyen sok tábor van ma is: ideológiai táborok, párt-táborok, tudomány táborok, munka-táborok, stb. A Krisztus gyülekezetének a helye mellette van, a világ nem a gyülekezet otthona. Ebben a helyzetben mégis a világban van az egyház, és nem véletlenül kérte az Atyát Krisztus Urunk: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem, hogy őrizd meg őket a gonosztól.” Jn (17, 15) Ő maga figyel ránk, mint a gyülekezet Ura, így „járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.” (4,16) A földi partnereinkkel szoktunk konzultálni, amikor felada-

tainkat megkapjuk. Jézus is felajánlja nekünk, hogy amikor tennünk kell dolgunkat, akkor beszéljük meg Vele.

Egészen prózaian folytatódik az ige: „Általa vigyük Isten elé... nevéről vallást tévő ajkaink gyümölcsét” – mint az ő dicséretét. Aztán: „A jótékonyaságról és az adakozásról el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.” (15-16) Teljesen földi feladatokra figyelmeztet. Azt jelentheti ez számunkra, hogy akkor „keressük a jövődöt”, ha feladatainkat számba vesszük és végrehajtjuk? Ki-ki a magáét, ami rá vár, amit senki nem végezhet el helyette. Egyik példázatában elmondja ezt Krisztus Urunk. (Mt 25, 14-30. v.ö. Lk 19, 11-27) Érdemes mindkét bibliai helyet elolvasni. Néha nagy dolgokat képzelünk el, és elmegyünk feladataink mellett: egy beteg meglátogatása, szomorú vigasztalása, rászoruló megsegítése, levél megválaszolása, vagy egyszerűen az illem- és udvariassági szokások elhagyása stb. Jó odafigyelni Urunkra, Aki figyelmeztet Lelke által. Engedelmeskedjünk, a JÖVENDŐNKÉRT! Ez valódi ADVENT lehet!

Kiss Emil

A szeretet léggöze!

Hazafelé jövet, letörtem egy jégcsapot, Kezembe fogva, áttetszően ragyogott. Csak úgy ontotta magából a hideget, Körülötte minden, a kezem is ledermedt!

A lakásba érve, egy tányérba tettem. Hogy viselkedik majd? – nézegettem. S amint lassan átjárta a meleg, A fagyos jégcsap, olvadozni kezdett.

S bár a melegnek sokáig ellenállt, Végül, teljesen megadta önmagát. Nem kellett rá olyan sokat várni, A tányérban, már csak egy tócsát látni!

A gyülekezet is lehet olyan hely, Ahol felmelegedhet minden ember! Bármilyen jeges, kemény is a szíve, Felolvasztja azt a szeretet, s az ige!

S aki addig kőkemény szívű volt, És elutasította a drága Megváltót, Feladhatja régi, megüresedett életét, Megtapasztalhatja Isten szeretetét!

Törekedjünk hát mindenkor arra, Hogy megvalósuljon köztünk, Isten parancsa! Legyünk alkalmas eszközök, mi magunk, S a szeretet léggöze, lengje be templomunk!

Kiss Frigyes

Életút és küldetés

(folyt. 2 rész)

„Vedd fontolóra az esztendőket nemzedékről nemzedékre!” (5. Móz. 32/7.)

A későbbiekben inkább a mi házuknál történt az evangélium hirdetése szüleink szolgálatával, mivel édesapánk munkája a legkülönbözőbb eldugott majorságokhoz, majd állami gazdaságokhoz és termelőszövetkezethez kötődött, ahol csupán szétszórtan, egymástól elszigetelve éltek keresztyének... Így hát (gyülekezet híján) még indokoltabbá váltak a családi istentiszteletek, mivel a külső keresők nevelése mellett családunk minden tagja (beleértve a szüleinket is) számára biztosította a lelki fejlődés színterét. Alkalmi nem csupán a bibliaismeretünket célozták meg, hanem kérdéseink nyomán meglevenedett a háborús múlt,

a fogság, és őseink szereplői is életre kelhettek. A sohasem láthatott felmenők szinte tapinthatóvá váltak számunkra. Beleremegtem, amikor a Duna jegén léket vágó ükpapa fürdésének történetét hallgattam, de már fiatal felnőttként olvasva Csopják Attila erről való írását és mohón fürkészgetve a képzeletemet megragadó rajzot, megdöbbenett, mennyire őrizi, s viszi tovább Isten génjeinkben a múltat... Felfedezhettem édesapámban éppúgy, mint magamon a könnyed virtus lelkületét, de a „derék asztalos legény” pozitív értékeit is. Leginkább a céltudatossága, esztétikai, lelki igényessége fogott meg. No és Mennyei Atyánk hatalma, amint őt elvezette a hamburgi gyülekezetbe, ahol aktív tagjává, majd sok-sok viszontagságon/szolgálaton át az újkori baptizmus egyik úttörőjévé formálta. Amint visszagondolok neveltetésünkre, s benne a szüleink kapcsolataira, még a legnehezebb 50-es években is szabadon mehettem az evangélikusok (más nem lévén) vasárnapi iskolájába, és szívesen látott vendégként térhettem be bármikor a fiatal házas református papékhoz az iskolából hazamenetben. Rengeteg pozitív érzélem és tudás, ami kiegészítette a családi fészek érintéseit! És mindez hiteles, tartalmas Isten-kapcsolatot feltételezett... Édesanyánk helytállása, amely csodásan őrizte a kisgyermekkorú háború gitáros énekes-téit a gépfegyverropogások közt, most a Rákosi-titkárságra vezette kiszabadítani apukát a kor erőszakának börtönéből... S a nővéreimnek a szomszédokkal karöltve szervezett imái! Akkor vettem kézbe – talán életemben először – a családi bibli-

át, teljes odaadással! Önfeledt, nyolcéveshez illeszkedő gyermeki hit... A családi életvitel fentebb említett indokai révén kollégisták lettünk szinte mindannyian. Erős alap-pal a tarsolyomban, de könnyen sebezhetően, esendő kamaszként. Minden addig magamba szívott jót vittem magammal, tudat alatt hasznosítva azt, s minden fellelhető, de a bensőmből eredő rosszat is kipróbáltam (A „minden” szót ez esetben csupán a kontraszt kedvéért használok, mert valójában a környezet „jól nevelt úri gyerek”-ként tartott számon)... Mindkét kollégiumi közösség példájává lettem a rendnek, helyi-lyel-közzel a kötelességtudatnak, de teljességgel a tiszteletadásnak és a szeretet közvetítésének... Istenképe-met viszont magamba zártam, „tanult hitemet” szinte elföldelve. Bár korareggelenként, amikor még szobatársaim javában aludtak, gyakran imádkoztam, ám a Szentírást rendszeresen csak a fővárosba kerülve, a nyiladozó/tudatosodó keresés színhelyén kezdtem olvasni, úgy másodéves hallgatói korom tájékán. Ezek az imák még afféle beszélgetés-kezdeményezések lehettek Istennel, centrumukban kérések sorával, ugyancsak távol a mai ismeretem szerintiektől, amit a Biblia tanít.

(Folytatása következik!)

Rottmayer Jenő

Töprengés

talán, ha még egyszer,
nem pedig újra,
talán, ha rátérek
arra az útra,
talán, ha megfogom
kezét a mának,

talán, a túlparton
engem is várnak,

talán, ha szeretem
kit gyűlölni kéne,
talán, ha nem nyomaszt
önmagam léte,
talán, ha rám köszön
újra a hitem,
talán még nem mond le
rólam az Isten...

Fórián Andrea

Gyülekezeti életképek, beszámolók

A házasság távlatai

Ezzel a címmel tartott november 17-én, szombaton a gyülekezet házasköre egy kapcsolatépítő és közösségformáló napot. Meghívott vendégeink Paróczi Zsolt, a szigetszentmiklósi gyülekezet pásztorja, és felesége, Anita voltak. Különleges az ő kapcsolatuk, hiszen elmondásuk szerint szinte semmiben sem egyezik a személyiségük, mégis hosszú évek óta élnek boldog házasságban, és teljesítik be az Istentől kapott közös küldetésüket. Bizonyágtételükben elmondták megismerkedésük történetét, és hogy hogyan sikerül a különféle közös szolgálatban helytállniuk, melyek közül talán legkiemelkedőbb az az elhívás, amelyet nehéz sorsú gyerekek nevelésére kaptak – adott esetben nevelőszülőként vagy akár örökbe is fogadva közülük.

Számomra a legfontosabb üzenete bizonyágtételüknek az volt, hogy Isten nem tökéletes embereket rendel egymás mellé házastársul, hanem egymás által formálja a házastársakat, akiket így készít fel arra a közös elhívásra, amit Isten minden

házaspárnak közös cél gyanánt ad. Ez egy olyan cél, ami egy házaspár, család mindennapi életén túl mutat távlatokat. A formálódásban pedig fontos szerepe van annak, hogy a házaspárok képesek legyenek egymásnak megbocsátani.

Kívánom minden házaspárnak, hogy ismerje fel azt a közös elhívást, ami nagy távlatokat nyit meg előttük!

Kántor Kornél

Innen – onnan

A SZERETET NAGY CSODÁJA

1945 karácsonyán egy német lelkész épp egy ismerős családnál járt látogatóban. Onnan a gyermekkórházba készülődött, mert aznap olyan beteg gyermekeket vittek oda, akiknek a háborúban, a keleti tartományokban szinte mindene elpusztult. Szét akart ott nézni, hátha valamit tehetne az érdekükben. Ezt hallva a család négy-ötéves kislánya gyorsan odalépett a karácsonyfa alatt álló betlehemhez, kiemelte a kis Jézusfigurát a jászolból, és odanyújtotta a lelkésznek: – Ezt add oda valamelyik árva, beteg kisgyermeknek! A lelkész nem kis meghatottsággal tette el. A kórház egyik termében rábukkant egy kislányra, aki – a nővérek elbeszélése szerint – amióta itt van, nem szól egy szót sem, szinte kánalanként kell belediktálni az ételt... Mereven néz maga elé... úgy ásták ki egy bombázás után a romok közül, ő még nyöszörgött, de mindenkije odahalt. Láthatóan még mindig az iszonyatos sokk hatása alatt volt. A lelkész leült az ágya szélére, ám bármit kérdezett, vagy mondott, a

kislány rá se nézett, csak mereven maga elé meredt. Akkor a papnak eszébe jutott a baba, a Jézus - figurácska a jászolból. Kivette a táskájából, és a kislány felé nyújtotta. Az ránézett. Kisimultak a vonásai, és végre megszólalt: – Hozzám jöttél?

Nekem adod? Majd a karjára fektette a bepólyált kisdedet, szorosán a szívére ölelte, merev arca élni kezdett, aztán hangtalanul megeredtek a könnyei...

Így kezdődött ennek a gyermeknek testi - lelki gyógyulása. Bevallom, megindított ez a valós történet, mély jelképet láttam benne. Mindenekelőtt a kislány két kérdésében: Hozzám jöttél? Nekem adod? Igen, ebben rejlik karácsony egész misztériuma: Ő hozzánk jött! Isten nekünk adta Önmagát egy kisgyermekben. De: Miért adta? János, a szeretet apostola mondja: "Abban nyilvánul meg Isten szeretete irántunk, hogy egyszülött fiát küldte el a világba, hogy éljünk őáltala." (I.Jn.4:9)

Közreadta H.A.

KARÁCSONYKOR

Már a jászolban, a szalmán kereszt - árny lebegett Feletted, jöttél, hogy meghalj mindnyájunkért, kaptad a földi életet.

Ártatlan gyermek, büntelen ember, vétkeink súlyát Magadra vetted. Isten, egyszülött Fiadat értünk, Megváltóddá tetted.

Gajárszky Magdolna

NEM A KÜLSŐ A DÖNTŐ

Samuel Zeller, az árvák pártfogója egy karácsonyi ünnepségen kézzel fogható módon tette a gyermekek számára érthetővé, hogy miről is van szó. Az egyik oldalra egy szépen felöltözött leányt állított, kezében sárga táskával. A táskában sok szép arany - és ezüstpapírba csomagolt, színes szalagokkal átkötött csomag kandikált ki. A másik oldalra egy parasztfiút állított oda, ócska kosárral a hátán. Az ebben levő csomagok szakadt papírban voltak, kopott zsinórokkal átkötve. – Gyerekek – mondta –, látjátok ezt a leányt a táskájával, és az ebben levő csomagokat. Látjátok ezt a fiút is, és a kosarában levő csomagokat. Mindenki választhat egy csomagot onnan, ahonnan akar. A gyerekek természetesen majdnem mind a lányhoz futottak és elhozták a szépen becsomagolt kis csomagokat. Csak egy gyerek akadt, aki a fiú kosarából vett ki csomagot. És most kezdődik a kicsomagolás. Az első gyermek kibontja az aranypapírt. De mi kerül elő? A dobozban homok van, semmi egyéb, csak homok. Zeller így szól: – Mik ennek az életnek a javai? Egy marék homok, a szív gyötrelme. Kinyitják a másik, ezüstpapírba csomagolt dobozt: Mi ez? Egy kolbász! De ez a kolbász fából van. A harmadik csomagban szép piros alma van papírból, amely belül üres. Aztán a gyűrött, szakadt papírba csomagoltat bontják fel, amit az ócska kosárból vett ki a gyerek: egy pár új cipő!

Sosem felejtették el a gyermekek, de még a jelenlevő felnőttek sem, hogy nem a látszat a döntő, hanem a lényeg. Nem a külső héj, hanem a

mag. Jelentéktelen külső mögött lehet elrejtve a legjobb és a legnagyobb - mint a betlehemi szegény kisgyermekben Isten örökkévaló Fia, gazdagságának teljességével.

Közreadta: H.A

A LÁTSZAT CSAL

A perzsák gyakran elbeszélik a nagy Abbas sah történetét, aki csodálatosan uralkodott Perzsiában, de szeretett áruhában elvegyülni az átlagemberek között is. Egyszer szegénynek öltözve lement egy lépcsőházba a mélyben levő szűk pincébe, ahol egy kazánfűtő vigyázott a tűzre. A király melléült és beszélgetett vele. Ebédidőben a fűtő nagyon durva, fekete kenyeret és egy kancsó vizet tett maga elé, amit együtt fogyasztottak el. A sah elment, de ismét visszatért. Mert szíve együttérzéssel telt meg e magányos ember iránt. Kedvesen figyelte az embert, aki megnyitotta előtte a szívét és megszerette új barátját, aki annyira kedves, bölcs és mégis olyan szegény, mint ő maga. Végre a császár ezt gondolta: "Megmondom neki, ki vagyok, és majd meglátom, hogy milyen ajándékot kér." Így szólt: "Te azt gondold, hogy szegény vagyok de én vagyok Abbas sah, a te császárod." Erre valamilyen nagy kérésre számított, de a kazánfűtő csöndben ülve meredt rá. "Nem érted? Gazdaggá és nemessé tehetlek, neked adhatok egy várost, ki nevezhetlek valamilyen nagy kormányzóvá. Semmit sem kérsz?" Az ember kedvesen válaszolt: "Igen, uram, értem. De mi okozta, hogy elhagytad palotádat és dicsőségedet és leültél velem ezen a sötét helyen és osztottál kegyetlen sorsomban, és törődöttél velem szívem boldogságában,

vagy szomorúságában? Ennél drágábbat nekem nem adhatnál. Másoknak adhatsz gazdag ajándékokat, de nekem önmagadat adtad. Csak az a kérés maradt hátra, hogy sose vond meg tőlem barátságod ajándékát!"

Közreadta: H.A

Gondolatok

"Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen." (János 3:16)

- Létezik egy olyan megfoghatatlan ajándék, amely többet ér, mint bármi, amit a kezünkbe foghatunk. Ezt nevezem önmagunk odaajándékozásának, vagy jelenlétünk ajándékának. *(Gary Chapman)*
- Az ajándék igazi értéke abban rejlik, milyen lelkülettel adták.
- A szeretet hűséges marad jóban és rosszban. Beéri a tökélynél kevessebbel is, és tekintettel van az emberi gyarlóságokra. *(Dan Millman)*
- Igaz lelkünket, akár csak az ünneplő ruhánkat gondosan őrizzük meg, hogy tiszta legyen majd az ünnepekre. *(József Attila)*
- Amikor a boldogság egyik ajtaja bezárul, egy másik kinyílik. De gyakran oly sokáig tekintünk vissza a zárt ajtóra, hogy nem vesszük észre, amelyik kinyílik előttünk. *(Helen Keller)*
- Most, amikor ünneplünk, és ajándékokat adunk, csatlakozzunk a bölcsekhez, akik: "leborulva imádták őt."
- A karácsonykor hangoztatott Szeretetnek csak úgy van igazi értelme, ha abból a hétköznapiakra is jut valami.

Gyülekezetünk betegei

Ádány Vince és neje	Stubnya Tiborné
Hetzke József és neje	Szalay Mihályné
Husztá Tiborné	Szikszai Lajosné
Kántor Imréné	Szlepákné Kiss Tamara
dr. Kubina Ilona	Szűcs Borbála
Puskás Zoltánné	Tóth Mihály
Ráduly Emil és neje	Török Dániel
Rumbold Gyula	Vékony József és neje
Sebők Györgyné	Vida Sándorné

"A megtöröttet kötözgetem, s a beteget megerősítem." (Ezékiel 34:16)

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Boros Dávid lelkipásztornál és Husztá Tiborné testvérnőnél megtalálható.

Kiemelt programok

Cipősdoboz Akció 2018

Új lehetőséget adott Isten elénk: a Corvin Pláza -1. emeletén leszünk jelen egy standdal a karácsonyi vásárban december 2-19-ig. Egyszerre egy vagy két önkéntes szükséges minden nap a 17-19 óráig tartó időszakban. Ez egy merőben más lehetőség, mint amiben eddig volt részünk. A Pláza vezetőségének egyetlen kérése az igényes jelenlét, melyhez standot, megjelenést biztosítanak. Aki kész vállalni ezen a beltéri, világos, "biztonságos" helyszínen egy estét, kérjük, jelezze Husztáné Gyöngyvérnél. A dobozok áttekintésében is szükség lesz majd segítő kezekre. Aki a cipősdobozok kiosztásában szeretne közreműködni, jelentkezzen Boros Dávidnál. Kérjük, ha bárki anyagi, cipősdoboz- vagy egyéb fel-

ajánlással szeretne kapcsolódni az ünnepi akcióhoz, szintén keresse meg ezzel a szervezőket.

Programok

- dec. 02.** 10:00 ADVENT I. vasárnap / Úrvacsorai istentisztelet
dec. 9. 10:00 ADVENT II. vasárnap / Bemerítési istentisztelet / 17:00 Dicsőítő imaest
dec. 11. 18:00 Kórházmisszió
dec. 15. 15:00 Nyugdíjas karácsony (szombat)
dec. 16. ADVENT III. vasárnap / Csak délelőtt van összejövetel. / 15:00 Törökbálint Olajág + Börtönmisszió
dec. 23. ADVENT IV. vasárnap / Csak délelőtt van összejövetel.
dec. 24. SZENTESTE (hétfő)
dec. 25. KARÁCSONY I. napja ünnepi istentiszteletekkel (10:00 és 17:00)
dec. 26. KARÁCSONY II. napja 10:00 Ünnepi istentisztelet gyermekkarácsony / Este nincs összejövetel.
dec. 30. Csak délelőtt van összejövetel. (vasárnap)
dec. 31. 18:00 Óévi istentisztelet (hétfő)
jan. 1. 17:00 Újévi istentisztelet (2019, kedd)

Budapest József Utcai

Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest,

VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

„Folyóirat” rovatban is olvasható újságunk!

Rendszeres alkalmaink

Vasárnap

9:30 imaóra,

10:00 istentisztelet

17:00 istentisztelet

Szerda este 18:00 bibliára

Mindenkit szeretettel várunk!

Minden hónap harmadik vasárnapjának délutánja missziós szolgálatokra felszabadítva